

Bureau De Kreek

Advies, lobby en anderszins

j.l.de.kreek@lawyers.nl

De heer mr. G.Th. Hofstee – Hoofdofficier van Justitie
Arrondissementsparket Amsterdam
Postbus 84500
1080 BN Amsterdam

Uw kenmerk :
Inzake : Aangifte tegen BJZ, AMK en Raad
Betreft : Talrijke ernstige misdrijven o.a. kinderhandel &
deelname criminele organisatie met potentieel
terrorisme gerelateerde aspecten

Amsterdam, 10 maart 2014

Geachte heer Hofstee,

Hierbij doe ik aangifte tegen de Bureaus Jeugdzorg (BJZ) en de Advies- en Meldpunten Kindermishandeling (AMK) en het landelijk bureau van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) en hun medewerkers in Nederland. BJZ en het AMK zijn verenigd in de brancheorganisatie Jeugdzorg Nederland te Utrecht.¹ De aangifte is ook tegen Jeugdzorg Nederland gericht. In ieder geval betreft de aangifte BJZ, het AMK en de Raad en hun medewerkers in de regio's Gelderland, Overijssel, Haaglanden en Amsterdam. Dit zijn respectievelijk twee perifere en twee Randstedelijke gebieden.

Onderhavige aangifte behelst: a) de klachten over waarheidsvinding die bekend zijn bij de Kinderombudsman, de Nationale ombudsman en de Inspectie Jeugdzorg en b) het gebrek aan waarheidsvinding door beschuldigen zoals dit blijkt uit het rapport *Is De Zorg Gegrond* van de Kinderombudsman van 10 december 2013² en/of uit onderstaande rapporten van de Nationale ombudsman en/of anderszins.

¹ <http://jeugdzorgnederland.nl>

² <http://www.dekinderombudsman.nl/ul/cms/fck-uploaded/2013.KOM008Isdezorggegrond.pdf>

De aangifte behelst ook de waarneming dat beschuldigen door het verenigingsverband waarin de misdrijven gepleegd worden een criminele organisatie zijn als bedoeld in artikel 140 Sr. Voorts zijn er terrorisme gerelateerde aspecten te herkennen aan de jeugdzorg en wordt er tevens een vorm van (kleinschalige) genocide gepleegd door het Leger des Heils vermoed. Kern van onderhavige klacht is dat beschuldigen opzettelijk in strijd met de Wet op de Jeugdzorg en internationale aan hun werk te stellen verplichtingen en hetgeen in het maatschappelijk verkeer betamelijk is niet aan waarheidsvinding doen bij en tijdens de uitvoering van de ambtelijke bediening als kinderbeschermers. Ten gevolge daarvan worden grote aantallen mogelijk (tien)duizenden minderjarigen voor de duur van de minderjarigheid ten titel van kinderbescherming onrechtmatig uit huis geplaatst met als kennelijk oogmerk daaraan in vereniging geld te verdienen of daarvan anderszins onrechtmatig te profiteren.

Aantal jongeren in de verschillende zorgvarianten			
	2008	2009	2010
Verblijf			
Pleegouder 24-uurs			24.150
Voltijd			14.973 (62%)
Deeltijd			3.622 (15%)
Crisisplaatsing			5.555 (23%)
Accommodatie zorgaanbieder 24-uurs	11.805	11.527	11.178
Jeugdzorg Plus		2.038	2.952
Spoedeisende zorg (accommodatie zorgaanbieder)	5.357	5.248	Onbekend*
* In de brancherapportage van Jeugdzorg Nederland zijn verschillende vormen van spoedeisende zorg niet uitgesplitst. In de cijfers is ook ambulante spoedeisende zorg meegenomen. In totaal kregen 11.392 cliënten met spoedeisende zorg te maken.			

De brancherapportage 2010 van Jeugdzorg Nederland – voorheen MO-Groep– geeft cijfers over het aantal uit huis geplaatste kinderen dat in één van de jeugdzorgvoorzieningen verblijft en het aantal kinderen waarvoor spoedeisende zorg verondersteld was (zie bovenstaande tabel). In 2009 waren ruim 33.000 kinderen onder toezicht gesteld.³

3 <http://www.nji.nl/Uithuisplaatsing-Probleemschets-Cijfers>

Uit het algemeen bekende rapport van de Commissie Samson van 08 oktober 2012⁴ blijkt dat minderjarigen onder de (gedwongen) hoede van beschuldigen tot vier keer meer seksueel misbruikt worden dan gemiddeld thuis. Uit eigen onderzoek, dat wil zeggen door middel van interviews met personen die één en ander hebben moeten ondergaan, is mij bekend dat minderjarigen in gesloten instellingen van beschuldigen seksueel misbruikt zijn voor het oog van de bewakingscamera terwijl niemand ingreep; althans dit is mij door personen bij wie één en ander bekend zijn kan verklaard.

Voorts worden er diverse vormen van bedrog en chantage gepleegd door beschuldigen. Beschuldigen zijn situationeel monopolist op het terrein van de kindbescherming. Zij dringen ouders veelal veiligheidsplannen op in het verondersteld vrijwillige kader onder dreiging van uithuisplaatsing of andere maatregelen. Dat is natuurlijk géén vrije keuze voor ouders. Door het feit dat beschuldigen monopolist zijn kan er voor ouders in relatie tot beschuldigen in het vrijwillige kader en anderszins nóóit sprake zijn van een in vrijheid gegeven, rechtsgeldige toestemming.

Tevens executeren beschuldigen door het hele land beschikkingen van kinderrechtshouders zonder deze overeenkomstig de eisen die artikel 430 lid 3 Rv daaraan stelt voorafgaande rechtsgeldig te (doen laten) betekenen door een gerechtsdeurwaarder. Beschuldigen nemen feitelijk in vereniging deel aan een waslijst aan misdrijven die zij opzettelijk plegen. Hieronder zal blijken dat beschuldigen zich bewust zijn van hun misdrijven, dat ze ermee te koop lopen, dat zij veelvuldig gewaarschuwd zijn voor hun misdrijven en dat zij stevast alles op alles zetten om hun misdrijven voortgaand te kunnen blijven plegen en/of daarvan te (kunnen blijven) profiteren.

Waarheidsvinding = ambtsplicht

Niemand van de ambtenaren in de publieke of semi-publieke sector zou uitgelegd moeten worden dat het uithuisplaatsen van burgers, minder- of meerderjarig, niet anders kan en/of mag dan met daaraan vooraf en erbij en tijdens, waarheidsvinding. Elk moment moet middels klassieke waarheidsvinding getoetst worden of handhaving van de maatregel vanwege de overheid noodzakelijk is. Daarbij maakt het niet uit of er sprake is van straf- of civiel- of

⁴ http://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/dossiers/rapport_commissie_samson.jsp

bestuursrecht. Uithuisplaatsen van mensen door de publieke en/of semipublieke overheid is hetzelfde als een vrijheidsbeneming. Dit is als één en één is twee. Bizar dat de juristen en advocaten van beschuldigen dit niet reeds jaar in jaar uit bepleiten. De advocaten van jeugdzorg die op verzoek van cliënt kinderen uithuisplaatsen, stellen zich op als de civiele politie functionarissen en/of officieren van justitie van de slimme overheid die middels het civiel recht een 'backdoor' heeft gevonden voor criminele systeemveranderingen. Minderjarigen bezitten geen enkele rechtsbescherming en geen enkele procesvertegenwoordiging in de jeugdzorg. De advocaat van jeugdzorg is niet (óók) de advocaat van de minderjarige. De jeugdzorg is de hardst en gemeenst vechtende zichzelf opdringende partner die het felst knokt om minderjarigen van de biologische ouders te scheiden. De jeugdzorg is de criminele overheid. Onderhavige aangifte moet daaraan een eind maken.

Waarheidsvinding is de ambtsplicht voor álle bij de kindbescherming betrokken ambtenaren in de publieke en semipublieke sector. De ambtsplicht tot waarheidsvinding blijkt eenvoudig uit artikel 2J van de Wet op de Jeugdzorg (WJZ). Blijkens de Memorie van Toelichting⁵ bij deze wet moet waarheidsvinding in de jeugdzorg gelijk of althans soortgelijk zijn aan de waarheidsvinding die artikel 27 Wetboek van Strafvordering (Sv) stelt aan het werk van politiefunctiearissen. In de jeugdzorg lijkt de indruk te bestaan dat het begrip 'waarheidsvinding' exclusief gereserveerd is voor het strafrecht. In het algemeen wanneer particulieren persoonlijk procederen in het civiel recht voor de kinderrechter heeft waarheidsvinding een andere betekenis dan in het strafrecht. De uitzondering hierop is wanneer beschuldigen ex artikel 2J WJZ als procespartij met justitiële middelen in het civiel recht procespartij zijn van ouders én kind. Door de redactie van artikel 2J WJZ en het feit dat de wetgever in de Memorie van Toelichting met de terminologie <<redelijk vermoeden>> relateert aan het strafrecht bezitten beschuldigen in de jeugdzorg de (bijzondere) ambtsplicht aan klassieke waarheidsvinding te doen. Artikel 2J WJZ is dé uitzondering op het gebruik in het civiel recht dat waarheidsvinding anders wordt ingericht dan in het strafrecht. Logisch want alle justitiële middelen die de overheid middels beschuldigen instelt tegen ouders en minderjarigen zijn middelen waarbij de strafvorderlijke 'schutznormen' juist voorkomen dat (minderjarige) burgers door een

5 MVT ivm introductie verwijsindex: Kamerstukken II, 2008–2009, 31 855, nr. 3

overijverige opportunistische overheid in civiele hoedanigheid uit huis geplaatst worden. Beschuldigten bezitten ook allemaal interventie mogelijkheden die burgers niet bezitten. Ten opzichte van de ouders en minderjarige zijn beschuldigten geen normale civiele partij in het civiel recht. Er is geen procesgelijkheid tussen de jeugdzorg en ouders in het civiel recht. 'No equality of arms'. Beschuldigten zijn de civiele overheid met uitgebreide interventie mogelijkheden die aan het justitiële gelijk zijn. Beschuldigten manifesteren zich in het civiel recht als ware zij politie en justitie. Zij presenteren zichzelf aan ouders op dwingende wijze waarbij zij autoriteit afdwingen door te stellen dat zij van de jeugdzorg of het Ministerie van Veiligheid en Justitie zijn. Ook beschikken zij letterlijk over een batterij aan deskundigen zoals psychologen, psychiaters, gedragsdeskundigen die in teamverband zich richten op individuele gezinnen. Deze gezinnen worden daardoor en mede omdat zij daartegen in het civiel recht geen enkele rechtsbescherming bezitten standaard achtergesteld. Beschuldigten treden binnen bij gezinnen louter op basis van veronderstellingen dat er wat is met een kind omdat zij niet aan waarheidsvinding doen. Deze binnentredingen en de overige machtsmiddelen zijn justitieel dus dan is het louter op basis van de algemene fatsoensnormen in het maatschappelijk verkeer normaal dat beschuldigten aan waarheidsvinding doen zoals dit in het algemeen bij toepassing van justitiële middelen past.

Door één en ander in het civiel recht te plaatsten worden minderjarigen willens en wetens buiten het normale systeem van rechtsbescherming om, uit huis gehaald. De keuze van de wetgever om de jeugdzorg in het civiel recht te plaatsen ontslaat beschuldigten niet van de plicht tot waarheidsvinding. Één en ander uitvoeren zoals bij de gangbare klassieke waarheidsvinding van politie en OM is vanzelfsprekend. Het OM is op basis van het civiel recht bevoegd tot het verzoeken van een OTS of UHP (art 1:254 lid 4 & 1:261 lid 1 BW). De wetgever heeft er duidelijk voor gekozen één en ander middels justitiële middelen in het civielrechtelijke kader te plaatsten en voorts beschuldigten daarbij wettelijk middels art 2J WJZ te verplichten de klassieke waarheidsvinding in acht te nemen. Beschuldigten zijn geen normale civiele procespartijen. Het zijn partijen met justitiële middelen in het civielrechtelijke kader zonder dat de civiele en overigens zwakkere wederpartij kan rekenen op de rechtsbescherming die het strafrecht biedt.

Ouders worden door de jeugdzorg vaak van ernstige feiten beschuldigd zonder dat aan deze beschuldigingen deugdelijke waarheidsvinding vooraf gaat. De maatregelen die beschuldigten treffen zijn vergaand en vergelijkbaar met strafrechtelijke middelen en maatregelen. Dus waarheidsvinding in de jeugdzorg is een MUST! Het AMK, BZJ en de Raad zijn de partijen die verantwoordelijk zijn voor het verzamelen van informatie rond de opvoedsituatie van een kind, het duiden van signalen en het opstellen van rapportages. De kinderrechter beslist vervolgens op basis van die rapportages over een beschermingsmaatregel of omgangsregeling. Het is van groot belang dat genoemde partijen de opvoedsituatie van het kind zo objectief en zo goed mogelijk onderzoeken en dat zij informatie zorgvuldig wegen. Een rapportage moet 'de waarheid' zo dicht mogelijk naderen. Klassieke waarheidsvinding is daarvoor de aangewezen techniek, bovendien stelt artikel 2J WJZ dit dwingend rechtelijk verplicht. Klassieke waarheidsvinding kan en mag in alle redelijkheid verwacht worden van beschuldigten. Helaas zijn beschuldigten *"niet op zoek naar het vinden van wettig en overtuigend bewijs"*⁶

De tekst van artikel 2J WJZ is als volgt:

Een meldingsbevoegde kan zonder toestemming van de jeugdige of zijn wettelijk vertegenwoordiger en zo nodig met doorbreking van de op grond van zijn ambt of beroep geldende plicht tot geheimhouding, een jeugdige melden aan de verwijsindex indien hij een <<redelijk vermoeden>> heeft dat de jeugdige door een of meer van de hierna genoemde risico's in de noodzakelijke condities voor een gezonde en veilige ontwikkeling naar volwassenheid <<daadwerkelijk>> wordt bedreigd:

- a. de jeugdige staat bloot aan geestelijk, lichamelijk of seksueel geweld, enige andere vernederende behandeling, of verwaarlozing;*
- b. de jeugdige heeft meer of andere dan bij zijn leeftijd normaliter voorkomende psychische problemen, waaronder verslaving aan alcohol, drugs of kansspelen;*
- c. de jeugdige heeft meer dan bij zijn leeftijd normaliter voorkomende ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen;*

6 Notitie Jeugdzorg Nederland, 8 november 2012

- d. de jeugdige is minderjarig en moeder of zwanger;*
- e. de jeugdige verzuimt veelvuldig van school of andere onderwijsinstelling, dan wel verlaat die voortijdig of dreigt die voortijdig te verlaten;*
- f. de jeugdige is niet gemotiveerd om door legale arbeid in zijn levensonderhoud te voorzien;*
- g. de jeugdige heeft meer of andere dan bij zijn leeftijd normaliter voorkomende financiële problemen;*
- h. de jeugdige heeft geen vaste woon- of verblijfplaats;*
- i. de jeugdige is een gevaar voor anderen door lichamelijk of geestelijk geweld of ander intimiderend gedrag;*
- j. de jeugdige laat zich in met activiteiten die strafbaar zijn gesteld;*
- k. de ouders of andere verzorgers van de jeugdige schieten ernstig tekort in de verzorging of opvoeding van de jeugdige;*
- l. de jeugdige staat bloot aan risico's die in bepaalde etnische groepen onevenredig vaak voorkomen.*

De risico's a tot en met l in artikel 2J WJZ zijn een limitatieve opsommingen. Andere risico's kunnen en mogen niet leiden tot toepassing van bevoegdheden op grond van artikel 2J WJZ.

Erik Gerritsen

@egerrit

Volgen

Tip 17 "Breng de schuldhulpverlening op orde" schulden stress belangrijke aanjager voor jeugdzorgproblematiek.

Schulden stress levert géén bevoegdheden voor jeugdzorg tot OTS of UHP. Voor zover de jeugdzorg meent een taak te hebben bij en tijdens schulden stress van ouders verwijst het ouders naar www.schuldhulp.nl of lost het de schulden stress op door de schulden af te betalen. Artikel 2J WJZ is de sleutel tot toepassing van de bevoegdheden als kindbeschermers door beschuldigen. Uit de memorie van toelichting bij de Wet op de Jeugdzorg (Kamerstukken II, 2008–2009, 31 855, nr. 3) blijkt dat artikel 2J WJZ de kern vormt van het wetsvoorstel. Volgens de memorie van toelichting bij de WJZ is met het begrip “redelijk vermoeden” aansluiting gezocht bij het strafvorderlijk begrippenkader. Aan de hand van deze wettelijke criteria zal een professional tot een zorgvuldig afgewogen oordeel moeten komen alvorens hij overgaat tot melding. Zoals beschuldigen behoren te weten staat het begrip <<redelijke vermoeden>> in verband met het strafvorderlijke begrippenkader in artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Als verdachte voordat de vervolging is aangevangen wordt aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een <<redelijk vermoeden>> van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. In het kader van artikel 27 Sv en 2J WJZ moet de verdenking (het redelijke vermoeden, de gegronde vrees) berusten op objectieve en concrete gegevens. Algemene vermoedens zijn zonder andere feiten of omstandigheden onvoldoende grond voor een redelijk vermoeden in de zin van artikel 27 Sv én artikel 2J WJZ. In de Memorie van Toelichting staat op bladzijde 13 expliciet:

Voor een melding gedaan kan worden, zal moeten zijn voldaan aan een aantal wettelijke criteria: er moet sprake zijn van een redelijk vermoeden, van een risico en van één of meer in de wet omschreven bedreigingen in de ontwikkeling van een jeugdige.

Deze criteria maken al duidelijk dat de enkele indruk of overtuiging van de betrokken functionaris en de enkele aanwezigheid van een bedreigende omstandigheid of kans dat deze bedreiging zich realiseert onvoldoende zijn.

Met het begrip redelijk vermoeden is aansluiting gezocht bij het strafvorderlijk begrippenkader.

De criteria bieden voor de jeugdige maar ook voor derden, zoals de rechter of het college bescherming persoonsgegevens, een toetsingskader om te beoordelen of op de juiste gronden is overgegaan tot een melding.

Afwezigheid waarheidsvinding

Bij beschuldigen blijkt door de jaren heen sprake te zijn structurele afwezigheid van waarheidsvinding. Dit blijkt in ieder geval uit rapporten die de Nationale ombudsman afgelopen jaren gepubliceerd heeft, en uit onderzoek van de Kinderombudsman in opdracht van de Tweede Kamer naar het feitenonderzoek dat aan de basis ligt van ingrijpende beslissingen in de jeugdzorg. Dit heeft geleid tot het rapport van de Kinderombudsman 'Is de zorg gegrond?', dat op 10 december 2013 is verschenen.

Uit diverse rapporten van de Nationale ombudsman en eigen verklaringen van BJZ, AMK en de Raad, blijkt dat BJZ, het AMK en de Raad zorgmeldingen in de zin van artikel 2J Wet op de Jeugdzorg (WJZ) niet op waarheid toetsen. Omdat artikel 2J WJZ eist dat er sprake is van een <<redelijk vermoeden>> van de <<daadwerkelijke>> bedreiging van de gezonde én veilige ontwikkeling van jeugdigen naar volwassenheid door één van de risico's als bedoeld in dat artikel, is dit chronische gebrek aan waarheidsvinding bij BJZ, de Raad en het AMK in strijd met de letter en de geest van de wet.

Uit rapportages van de Nationale ombudsman uit 2011 blijkt onloochenbaar dat BJZ, en de Raad en het AMK weten dat zij niet aan waarheidsvinding doen. Een problematische situatie omdat de kinderrechters die verzoeken tot OTS of UHP te behandelen krijgen de zaken in enkel of meervoudige kamers achter gesloten deuren behandelen en daarbij géén onderzoeksrechter zijn zoals een rechter commissaris of een rechter in strafzaken. Kinderrechters zijn relatief lijdelijk en vertrouwen in grote mate op de adviezen en rapportages van de Raad, BJZ en het AMK. De Raad is immers de Raad van bescherming en niet de Raad van gebrek aan waarheidsvinding.

Gezien de wettelijke taak van de Raad bevreemt het dat de Raad deze problematiek niet ambtshalve aan de orde stelt en hoog op de ambtelijke agenda zet, en ondanks de afwezigheid van waarheidsvinding bij de eigen organisatie, uithuisplaatsingen en ondertoezichtstellingen blijft aanvragen en/of ondersteunen bij kinderrechters. Methoden en middelen die door BJZ en de Raad en het AMK worden ingezet zijn vergelijkbaar met strafrechtelijke methoden en middelen. De sterke arm wordt ingezet om jeugdigen met machtsvertoon bij ouders weg te halen en in handen van BJZ te plaatsen.

Wanneer een verdachte van strafbare feiten iets dergelijks overkomt terwijl politie en justitie niet aan waarheidsvinding doen is de rechtszaal te klein, bij BJZ en de Raad en het AMK is deze inbreuk op de rechten van mensen niet standaard aanleiding om schande te spreken. De volgende drie rapporten van de Nationale ombudsman horen standaard opgenomen te zijn in het repertoire van magistraten als voortgaand argument om verzoeken van beschuldigen tot OTS of UHP niet ontvankelijk te verklaren:

Rapportnummer: 2011/015 van 17 januari 2011⁷: In overweging 1 staat:

Van Bureau Jeugdzorg kan immers niet worden verwacht dat er aan waarheidsvinding wordt gedaan, aldus de directie

In overweging 5 met de zienswijze van BJZ staat:

Bovendien doet de Raad niet aan waarheidsvinding.

In de aanbeveling van de Nationale ombudsman staat:

De stelling van de Raad voor de Kinderbescherming of van Bureau Jeugdzorg dat er niet aan waarheidsvinding wordt gedaan, is geen vrijbrief om de mening van één van de strijdende partijen zonder verifiëring in de rapportages op te nemen.

Rapport: 2011/126 van 12 april 2011⁸: In overweging 7 staat:

Het AMK doet volgens haar niet aan waarheidsvinding.

In overweging 15 staat:

De toenmalige directeur benadrukte dat het AMK niet aan waarheidsvinding doet.

In overweging 25 staat:

⁷ <http://www.nationaleombudsman.nl/rapporten/2011/015>

⁸ <http://www.nationaleombudsman.nl/rapporten/2011/126>

De stelling van de directeur dat BJZ niet aan waarheidsvinding doet is geen vrijbrief om een verklaring van één van de ouders zonder verifiëring als feit in een rapportage op te nemen.

Rapport: 2011/128 van 21 april 2011 (2011/128)⁹: In overweging 5 als visie van de Raad voor de Kinderbescherming:

De Raad doet niet aan waarheidsvinding

In overweging 7 staat:

De Raad daarentegen heeft laten weten dat zij zelf niet aan waarheidsvinding doen

In overweging 8 staat:

De Nationale ombudsman heeft ook in eerdere rapporten (waaronder rapport 2011/015: Nationale ombudsman) voorop gesteld dat de stelling van onder andere de Raad, dat er niet aan waarheidsvinding wordt gedaan, geen vrijbrief is om de mening van één van de strijdende partijen zonder verifiëring in de rapportages op te nemen.

Op grond van bovenstaande rapporten waarbij uit eigen verklaringen van BJZ en de Raad en het AMK blijkt dat zij zich bewust zijn dat zij niet aan waarheidsvinding doen, is de redelijke conclusie gerechtvaardigd dat de wijze waarop deze organisaties zich in de samenleving manifesteren onwetmatig en derhalve ter ene male onwenselijk is. Duizenden jeugdigen en ouders hebben maatregelen opgelegd gekregen waarvan door het ontbreken van waarheidsvinding niet gezegd kan worden dat deze maatregelen terecht zijn opgelegd of uitgevoerd. De ervaring met BJZ en de Raad en het AMK is dat deze organisaties zich niks aantrekken van het eigen gebrek aan waarheidsvinding en op basis van horen zeggen verklaringen jeugdigen en ouders voortgaand in problemen brengen, om daarvan te profiteren. Er gaat veel geld om in de jeugdzorg. Op basis van het gebrek aan waarheidsvinding bij BJZ en de Raad en het AMK is met zekerheid

⁹ <http://www.nationaleombudsman.nl/rapporten/2011/128>

vast te stellen dat elke euro besteed wordt aan corrupte uitvoering van de Wet op de Jeugdzorg waarbij jeugdigen in het algemeen géén belang hebben. De jeugd is de toekomst. Door het gebrek aan waarheidsvinding bij BJZ en de Raad en het AMK is elke euro aan deze organisaties een investering in een onzekere toekomst met volwassenen die op enigerlei wijze getraumatiseerd zijn door hun ervaringen met BJZ, de Raad of het AMK.

Is De Zorg Gegrond?

De Kinderombudsman heeft op dinsdag 10 december 2013 het rapport 'Is De Zorg Gegrond?' aangeboden aan de Tweede Kamer. Dit rapport bevestigt de onrechtmatige afwezigheid van waarheidsvinding bij beschuldigen. De Kinderombudsman constateert dat er met enige regelmaat fouten worden gemaakt in de rapportages die aan de basis liggen van ingrijpende maatregelen als uithuisplaatsing of ondertoezichtstelling van kinderen. Dit ondanks de professionele werkwijze van de jeugdzorg instanties. Ook constateert de Kinderombudsman dat deze instanties te weinig garanties hebben ingebouwd om het aantal fouten tot een minimum te beperken. Fouten kunnen volgens de Kinderombudsman nooit honderd procent worden voorkomen, *“maar je kan de kans op fouten wel zo klein mogelijk maken”* aldus de kinderombudsman op de site www.dekinderombudsman.nl.¹⁰

Het onderzoek van de Kinderombudsman was puur gericht op het feitenonderzoek dat aan de basis ligt van ingrijpende jeugdzorgbeslissingen. Volgens de Kinderombudsman speelt de discussie over waarheidsvinding in de jeugdzorg al jaren. Blijkens het onderzoek van de Kinderombudsman wordt eerst de laatste twee jaar binnen Jeugdzorg Nederland, de koepelorganisatie van de Bureaus Jeugdzorg, de discussie over het begrip waarheidsvinding steeds meer gevoerd. Volgens het rapport van de Kinderombudsman is concreet resultaat van die discussie tot dusver een notitie (dd. 8 november 2012) die de Kinderombudsman ter beschikking is gesteld ten behoeve van het onderzoek. In de notitie erkent Jeugdzorg Nederland dat er de laatste jaren door BJZ is gesteld dat gezinsvoogden niet aan waarheidsvinding doen. De grond die daarvoor wordt aangevoerd door BJZ is volgens het rapport van de Kinderombudsman:

om zich te verweren tegen het bij ouders levende beeld dat men net

¹⁰ <http://www.dekinderombudsman.nl/92/ouders-professionals/publicaties/rapport-is-de-zorg-gegrond/?id=325>

als in een strafproces onschuldig is totdat de schuld wettig en overtuigend is bewezen.

Uit het rapport van de Kinderombudsman blijkt dat het de kennelijke mening van BJZ is dat er in de jeugdzorg meestal geen hard bewijs is van een onveilige opvoedsituatie. In die zin doet men volgens het rapport in de jeugdzorg niet aan waarheidsvinding, men gaat niet op zoek naar wettig en overtuigend bewijs, zoals in het strafrecht. Aldus het rapport *Is De Zorg Gegrond* van de Kinderombudsman.¹¹

Erik Gerritsen, Bestuursvoorzitter van het onderzochte Bureau Jeugdzorg Agglomeratie Amsterdam, schrijft op de website Binnenlands Bestuur op binnelandsbestuur.nl:

*Critici beschuldigen de jeugdzorg dat ze ten onrechte niet aan waarheidsvinding doen en pleiten vaak ook voor een strafrechtelijke aanpak. De reactie daarop is vervolgens dat de jeugdzorg niet aan waarheidsvinding doet en ook niet kan doen.*¹²

Dit gedachtegoed van de bestuursvoorzitter is wederrechtelijk omdat waarheidsvinding verplicht is en de jeugdzorg voldoende middelen bezit om waarheidsvinding vorm te geven. Het beschikt over uitgebreide justitiële middelen in het civielrechtelijke kader. Meer strafvorderlijk gezegd beschikt de jeugdzorg over een uitgebreid pakket bijzondere opsporingsmethoden waarop men bij het Openbaar Ministerie jaloers zijn kan. Dat er volgens Gerritsen niet aan waarheidsvinding gedaan worden kan is eenvoudig weg niet waar. Gerritsen bevestigt dat de jeugdzorg niet aan waarheidsvinding doet. Daarmee erkent Gerritsen automatisch dat de jeugdzorg onrechtmatig gebruik maakt van een regeling waarvan de uitvoering of de zorg voor de naleving aan hen is opgedragen (vgl art 162 Sv). Door niet aan waarheidsvinding te doen schenden de medewerkers van de jeugdzorg een (bijzondere) ambtsplicht en/of wordt gebruik gemaakt van macht, gelegenheid of middel hen door het ambt geschonken.

11 *Is De Zorg Gegrond*, Kinderombudsman, 10 december 2013, pagina 9

12 <http://www.binnenlandsbestuur.nl/sociaal/opinie/columns/waarheidsvinding.9017139.lynx>

Blijkens het rapport van de Kinderombudsman stelt Jeugdzorg Nederland:

We zijn niet op zoek naar het vinden van wettig en overtuigend bewijs zoals in het strafproces

Blijkens het rapport van de Kinderombudsman verwacht Jeugdzorg Nederland waarheidsvinding met afweging van feiten:

*[...] wordt soms nadrukkelijk aangegeven dat mailtjes van de ouders niet gelezen worden. Dat wil niet zeggen dat achter de schermen waarheidsvinding als basishouding achterwege blijft. Er vindt nog steeds een afweging van feiten plaats [...]*¹³

Het is vanzelfsprekend dat wanneer niet aan waarheidsvinding gedaan wordt ook geen deugdelijke afweging van feiten plaats kan vinden want door gebrek aan waarheidsvinding is de jeugdzorg onbekend met de feiten. In een uitzending van Knevel en Van den Brink van De Evangelische Omroep zegt Jan-Dirk Sprokkereef vicevoorzitter van Jeugdzorg Nederland en bestuurder bij Bureau Jeugdzorg Utrecht:

*...het is alleen niet zo zoals in het strafrecht dat we kunnen zeggen het is pas een feit als het wettig en overtuigend bewezen is*¹⁴

Ook dit is een wederrechtelijk uitgangspunt omdat door artikel 2J WJZ het nu wél zo als in het strafrecht dat feiten wettig en overtuigend bewezen moeten zijn. De hele redactie van de sleutelbepaling van artikel 2J WJZ ziet exclusief daarop. Bovendien geldt op grond van artikel 21 van het Wetboek van Rechtsvordering (Rv) ook in het civiel recht dat de jeugdzorg feiten volledig en naar waarheid moet aanvoeren. Dit vereist in samenhang met de verplichtingen die artikel 2J WJZ de jeugdzorg oplegt dat feiten in de jeugdzorg wettig en overtuigend bewezen moeten zijn -anders laat de overheid de verschillende beschermingsmaatregelen die het strafrecht rijk is om de burger te beschermen tegen lichtvaardige strafvervolging door de overheid varen wanneer de justitiële middelen door de kinderbeschermers in het civielrechtelijke kader op minderjarigen worden toegepast.

¹³ Is De Zorg Gegrond, kinderonbudsman, 10 december 2013, pagina 10

¹⁴ <http://www.youtube.com/watch?v=4vHO6kVpKPE&feature=share>

Blijkens het rapport van de Kinderombudsman heeft de Raad in het verleden net als BJZ gesteld niet aan waarheidsvinding te doen. Dit was vanaf 2001 zelfs de officiële communicatielijn.¹⁵

Formeel droeg de Raad naar buiten dus uit niet aan waarheidsvinding te doen met betrekking tot de feiten (dit was met name een taak voor de politie), maar werd gesteld dat de Raad zich primair richtte op de ontwikkeling van het kind (op basis van gemelde of zelf waargenomen signalen)¹⁶

Dat de Raad niet aan waarheidsvinding doet en dat dit zelfs de officiële communicatielijn was en dat de Raad zich primair richtte op de gemelde of zelf waargenomen signalen is bewijs van opzet. Bij wet is de taak van de Raad:

Waarborgen van het fundamentele recht van ieder kind op een gezonde en evenwichtige ontwikkeling en uitgroei naar zelfstandigheid.

De missie van de Raad is:

De Raad voor de Kinderbescherming komt op voor de rechten van het kind, van wie de ontwikkeling en opvoeding worden bedreigd. De Raad scheidt voorwaarden om die bedreiging op te heffen of te voorkomen. De Raad doet onderzoek, adviseert in juridische procedures en kan maatregelen of sancties voorstellen. De Raad werkt nauw samen met andere instanties. Kinderen beschermen, dat doen we samen.¹⁷

Wat is in de context van de taak en missie van de Raad de toegevoegde waarde van de afwezigheid van waarheidsvinding? Welke fundamentele rechten van kinderen worden gewaarborgd door middel van afwezigheid van waarheidsvinding bij en tijdens kinderbescherming? Hoe kan de gezonde en evenwichtige ontwikkeling en uitgroei van minderjarigen naar zelfstandigheid gebaat zijn met afwezigheid van waarheidsvinding? Waarom meent de Raad dat afwezigheid van waarheidsvinding de voorwaarden scheidt om bedreigingen op te heffen of te voorkomen? De Raad en medewerkers imponeren als deelnemers aan een criminele

¹⁵ Is De Zorg Gegrond, kinderonbudsman, 10 december 2013, pagina 10

¹⁶ Notitie waarheidsvinding, Raad voor de Kinderbescherming, september 2013

¹⁷ http://almanak.overheid.nl/13254/Raad_voor_de_Kinderbescherming/

organisatie van ambtenaren die middels afwezigheid van waarheidsvinding en/of samenweefsels van verdichtsels en/of listige kunstgrepen en/of bedrog en/of andere onrechtmatige handelingen minderjarigen voor de deur van de minderjarigheid onder toezicht stellen van derden voor geld en/of ander misbruik. Dit ander misbruik blijkt onder andere uit het algemeen bekende rapport van de Commissie Samson en overige feiten en omstandigheden. Volgens het rapport van de kinderombudsman is het raadsonderzoek gericht op het vinden en analyseren van concrete en feitelijke informatie.¹⁸ Op zichzelf kan dit best zo zijn. Alleen het vinden en analyseren van concrete en feitelijke informatie vindt op onrechtmatige grondslag plaats. Het is onrechtmatig verkregen concrete en feitelijk informatie omdat bij en tijdens het verzamelen ervan wederrechtelijk niet aan waarheidsvinding gedaan wordt. Door de techniek van de afwezigheid van waarheidsvinding is de gevonden en geanalyseerde informatie onrechtmatig en kennelijk met een wederrechtelijk doel verkregen. De Raad en BJZ vinden en analyseren vooral concrete en feitelijke informatie op basis waarvan zij bij de kinderrechtster stellen kunnen dat een minderjarige recht heeft op kindbescherming (jeugdzorg) in het gedwongen kader zonder daarbij aan waarheidsvinding te doen waardoor zij niet weten kunnen of het gestelde waarheid is en dus ook niet weten kunnen of de verzochte maatregel noodzakelijk is. Omdat beschuldigen dit niet weten, kunnen de kinderrechtsters dit ook niet weten. Daardoor worden ouders in desperate toestand geplaatst ten gevolge waarvan zij het gestelde niet of onvoldoende kunnen betwisten. Daabij weegt natuurlijk zwaar mee dat de kinderrechtster de mening van de Raad en BJZ zwaar laat tellen omdat zij de professionals en deskundigen zijn.

Bij brief van 21 februari 2014 reageert staatssecretaris mr. F. Teeven namens het Ministerie van Veiligheid en Justitie op het rapport van de Kinderombudsman, *Is De Zorg Gegrond?*¹⁹ Volgens de staatssecretaris concludeert de Kinderombudsman dat BJZ, het AMK en de Raad over het algemeen professioneel en deskundig te werk gaan. De professionaliteit en deskundigheid verklaart niet het onrechtmatige gebrek aan waarheidsvinding en de daaruit voortvloeiende waslijst aan zware misdrijven tegen de persoonlijke vrijheid.

¹⁸ *Is De Zorg Gegrond*, kinderombudsman, 10 december 2013, pagina 11

¹⁹ <http://www.dekinderombudsman.nl/ul/cms/fck->

[uploaded/20140221%20reactieVenJoprapportisdezorggegrond.pdf](http://www.dekinderombudsman.nl/ul/cms/fck-uploaded/20140221%20reactieVenJoprapportisdezorggegrond.pdf)

De door de Kinderombudsman geïnterviewde medewerkers van BJZ, AMK en de Raad stellen dat het afwegen van alle beschikbare informatie en verschillende indrukken ten opzichte van elkaar, en het uiteindelijk nemen van een beslissing, onderdeel van hun professionaliteit is. Volgens deze professionals bestaan er meerdere 'waarheden'.

Ieder persoon die wordt gevraagd naar zijn indruk van de situatie, heeft slechts een deel van de informatie tot zijn beschikking en heeft bovendien een eigen normenkader als persoon (wat vind ik een gezonde opvoedsituatie, die 'goed genoeg' is?) en als deskundige, waarbij elke beroepsgroep een ander perspectief heeft.²⁰

Het gaat bij kinderbescherming vanzelfsprekend over concrete objectiveerbare feiten (waarheid) waarbij om die te duiden waarheidsvinding is vereist volgens soortgelijke normen als daaraan gesteld middels artikel 27 Sv. Daarom ook dat de wetgever met de terminologie <<redelijke vermoeden>> in artikel 2J WJZ aansluiting gezocht heeft bij het strafvorderlijke begrippenkader.

Medewerkers zeggen het volgende over het werk:

- *Er wordt hier intern altijd gezegd 'we doen niet aan waarheidsvinding';*
- *Waarheidsvinding bestaat niet in dit vak;*
- *Het dilemma van BJZ is dat we moeten werken met inschattingen, we kunnen niet altijd zekerheid geven.²¹*

Ook vanuit het oogpunt van het verlenen van zorg of het zijn van regisseur van zorg is het gebrek aan waarheidsvinding bij beschuldigen onbegrijpelijk. Een ieder voelt vanzelf aan dat bij en tijdens handelingen waarbij andere personen gedwongen uit huis geplaatst of onder toezicht gesteld worden waarheidsvinding vereist is om noodzaak en/of rechtmatigheid te kunnen vaststellen. Wie -om een voorbeeld te noemen- de auto ter reparatie naar de garage brengt verwacht ook een vorm van waarheidsvinding bij en tijdens de dienstverlening door de garagehouder. Beschuldigen zijn kennelijk niet dermate professioneel en deskundig dat zij klassieke waarheidsvinding als standaard service leveren.

20 Is De Zorg Gegrond, kinderonbudsman, 10 december 2013, pagina 34

21 Is De Zorg Gegrond, kinderonbudsman, 10 december 2013, pagina 34

Ook het AMK doet niet aan waarheidsvinding. Dit blijkt uit bladzijde 51 van het rapport van de Kinderombudsman. Waarheidsvinding in de jeugdzorg moet soortgelijk zijn aan de klassieke waarheidsvinding door politie. Beide gevallen is het de overheid die een burger gedwongen in bewaring c.q. hechtenis neemt. Het uithuisplaatsen van een minderjarige ook al wordt het als kinderbeschermingsmaatregel opgevoerd is hetzelfde als een inhechtenisneming. Niet valt te begrijpen dat de Overheid in verband met minderjarigen daarbij andere maatstaven aan de waarheidsvinding ten grondslag legt dan wanneer volwassenen uit huis worden geplaatst. Gebrek aan waarheidsvinding in het strafrecht leidt tot niet ontvankelijk verklaring of vrijspraak. Nu de jeugdzorg door de jaren heen chronisch in strijd met dwingend recht niet aan waarheidsvinding doet is de enige conclusie dat de professionals en deskundigen iets anders als eerste overweging bezitten dan het belang van het kind. De jeugdzorg wordt betaald voor elke OTS of UHP wat het uitvoert dus het heeft er belang bij dat zo veel mogelijk kinderen onder toezicht komen of uit huis geplaatst worden. Waarheidsvinding is de sleutel tot de bevoegdheden van de kinderbeschermers. Bevoegdheden toegepast zonder waarheidsvinding is strafbaar en levert het delict van artikel 273 f Sr en is bovendien een misdrijf als bedoeld in artikel 162 Sv. De professionaliteit en deskundigheid van beschuldigen is in casu een strafverzwarende omstandigheid. Zonder waarheidsvinding zijn minderjarigen rechteloos. Jeugdzorgmedewerkers nemen zeer ingrijpende maatregelen voor jeugd en gezin. De wetgever heeft ervoor gekozen dat de jeugdzorgmedewerkers op grond van artikel 2J WJZ verplicht zijn aan waarheidsvinding te doen op een wijze die geassocieerd moet worden met de waarheidsvinding zoals dat in het strafrecht plaatsvindt. Niet doen aan waarheidsvinding als medewerker van BJZ, AMK en de Raad is ernstig plichtsverzuim en zeer laakbare nalatigheid in de uitoefening van hun ambt.

De Kinderombudsman concludeert dat door het gebrek aan waarheidsvinding de kwaliteit van jeugdzorgbeslissingen niet gegarandeerd is.

De Kinderombudsman vindt dat Bureau Jeugdzorg, AMK en de Raad voor de Kinderbescherming nog onvoldoende garanties hebben ingebouwd om fouten in feitenonderzoek en rapportages te minimaliseren²²

²² <http://www.dekinderombudsman.nl/70/ouders-professionals/nieuws/kwaliteit-jeugdzorgbeslissingen-niet-gegarandeerd/?id=323>

VN-kinderrechtenverdrag

Op 20 november 1989 werd het Kinderrechtenverdrag door de Verenigde Naties aangenomen. Er zijn 193 landen lid van dit verdrag. Daarmee zijn de meeste landen lid van dit mensenrechtenverdrag. Nederland is sinds 1995 lid. Het Kinderrechtenverdrag bevat 54 artikelen die in drie delen zijn ondergebracht. In het eerste deel (1-41) bestaat uit de eigenlijke rechten voor de kinderen zelf, het tweede deel (artikel 42-45) gaat over toezicht en rapportage en deel drie (artikel 46-54) gaat vooral over procedures.

Het VN-kinderrechtenverdrag bevat algemene rechten, zoals het recht dat ieder kind gelijk is (artikel 2) en het belang van het kind (artikel 3); zorgrechten zoals het recht op gezondheidszorg (artikel 24) en onderwijs (artikel 28); beschermingsrechten, zoals het recht op bescherming tegen kindermishandeling (artikel 19) en oorlog (artikel 38); participatierechten, zoals het recht op informatie (artikel 17) en het mogen uitspreken van een mening (artikel 13); en rechten voor kinderen die speciale zorg nodig hebben, zoals vluchtelingenkinderen (artikel 22) en kinderen met een verstandelijke of lichamelijke handicap (artikel 23).

De rechten van kinderen houden plichten in voor volwassenen; zij zijn degenen die moeten zorgen dat kinderen goed kunnen opgroeien. Rechten van kinderen houden ook plichten voor de regering in. Zo hoort de regering van een land te zorgen voor goede sociale voorzieningen en een goed functionerend rechtssysteem zodat ouders hun plichten na kunnen komen. Rechten van kinderen betekenen ook plichten voor kinderen. Kinderen hebben bijvoorbeeld recht op onderwijs, maar de plicht om naar school te gaan. En natuurlijk houdt het VN-kinderrechtenverdrag plichten in voor beschuldigen.

Artikel 3 van het VN-kinderrechtenverdrag bepaalt dat het belang van het kind voorop moet staan:

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen verbeteren en alle kinderen alle zorg en bescherming bieden die ze nodig hebben.

Het systeem van de jeugdzorg in Nederland is aldus ingericht dat beschuldigen beloond worden op basis van elke OTS of UHP die zij realiseren. Louter dit systeem van bekostiging voorkomt dat aan artikel 3 van het VN-kinderrechtenverdrag voldaan wordt. Beschuldigen hebben een eigen belang bij elke maatregel die zij de kinderrechter verzoeken. Daarom ook dat het in de jeugdzorg extreem belangrijk is dat beschuldigen aan waarheidsvinding doen zoals artikel 2J WJZ dat dwingendrechtelijk van hen eist. In het licht van het hierboven gestelde over het gebrek aan waarheidsvinding door beklaagden is artikel 25 van het VN-kinderrechtenverdrag van belang. Dit artikel gaat over de uithuisplaatsing van kinderen. Dit artikel bepaalt:

Een kind dat uit huis is geplaatst voor zorg, bescherming of behandeling van zijn of haar geestelijke of lichamelijke gezondheid, heeft recht op een regelmatige evaluatie van zijn of haar behandeling en of de uithuisplaatsing nog nodig is.

In de Nederlandse praktijk worden zoals bovenstaande feiten over waarheidsvinding laten zien kinderen zonder waarheidsvinding door de veronderstelde kinderbeschermers uit huis geplaatst, en wordt ook bij de evaluaties van de behandeling en uithuisplaatsing van het kind niet aan waarheidsvinding gedaan. Dus geen van de betrokken kinderbeschermers kan weten of de behandeling en/of uithuisplaatsing nodig is. Waarheidsvinding is de algemeen bekende en breed toegepaste techniek om te bepalen of maatregelen nodig zijn. Nu ambtenaren van de kinderbescherming daaraan niet doen handelen zij in strijd met artikel 27 van het VN-kinderrechtenverdrag.

Artikel 34 van het VN-kinderrechtenverdrag beoogt kinderen te beschermen tegen seksueel misbruik. Deze bepaling luidt:

Het kind heeft recht op bescherming tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. De overheid moet maatregelen nemen om kinderprostitutie en kinderpornografie te voorkomen.

Hetgeen hieronder gesteld wordt over de informatie ten aanzien van het seksueel misbruik van door de overheid uit huis geplaatste kinderen van 1945 tot heden toont aan dat beschuldigen op geen enkele manier minderjarigen

beschermen tegen seksueel misbruik omdat kinderen onder (de gedwongen) toezicht van beschuldigen tot vier keer méér seksueel misbruikt worden dan gemiddeld thuis.

Artikel 35 van het VN-kinderrechtenverdrag beoogt kinderen te beschermen tegen kinderhandel. Deze bepaling luidt:

Het kind heeft recht op bescherming tegen ontvoering en mensenhandel. De overheid onderneemt actie om te voorkomen dat kinderen worden ontvoerd, verkocht of verhandeld.

Het is vanzelfsprekend dat wanneer kinderen door beschuldigen uit huis geplaatst worden zonder dat dit vergezeld gaat van waarheidsvinding in de klassieke zin van het woord dat er dan geen enkele bescherming is tegen ontvoering en mensenhandel door ambtenaren van de kinderbescherming. Doordat het gebrek aan waarheidsvinding in de jeugdzorg in Nederland kennelijk gedoogd wordt onderneemt de Nederlandse overheid geen enkele actie om te voorkomen dat kinderen worden ontvoerd, verkocht of verhandeld door de jeugdzorg.

Onrechtmatige executie:

In heel Nederland blijkt het gebruik te zijn dat beschuldigen grossen van in Nederland gewezen vonnissen, van beschikkingen van de Nederlandse kinderrechtster en/of van in Nederland verleden authentieke akten en/of van andere bij de wet als executoriale titel aangewezen stukken, ten uitvoer leggen ZONDER betekening aan de partij tegen wie de executie zich zal richten.

Dat BIZ en de Raad, respectievelijk belast met de publieke taak en openbaar lichaam van de Staat der Nederland, met het kennelijke oogmerk de magistratuur in dwaling te brengen, de wet opportunistisch uitleggen en niet handhaven blijkt onmiskenbaar uit het feit beschuldigen zich ook niet houden aan artikel 430 lid 3 Rv. Dit artikel is dwingend recht. De grossen van in Nederland gewezen vonnissen, van beschikkingen van de Nederlandse rechter en van in Nederland verleden authentieke akten alsmede van andere bij de wet als executoriale titel aangewezen stukken kunnen niet worden ten uitvoer gelegd dan ná betekening aan de partij tegen wie de executie zich zal richten. Beschuldigen zullen argumenteren dat in de beschikkingen van de kinderrechtster

tot UHP geen prestatie in de zin van artikel 430 Rv opgenomen zou zijn waardoor betekening om die reden niet noodzakelijk is. De verplichting is neergelegd in artikel 812 lid 1 Rv en maakt van rechtswege onderdeel uit van de te betekenen beschikking. De prestatie betreft het (doen) afgeven van het kind. De wetgever heeft dit gemakshalve op deze manier geregeld zodat bij elk verzoek tot UHP niet tevens afgifte van het kind verzocht hoeft te worden. De plicht tot het leveren van de prestatie van het (doen) afgeven van het kind wordt op grond van artikel 812 lid 1 Rv geacht onderdeel uit te maken van de beschikking tot UHP en maakt volgens de wet automatisch onderdeel uit van de beschikking. Het zou compleet in strijd zijn met het systeem van de wet wanneer een kind zonder betekening uit huis geplaatst worden kan terwijl betekening bij de eerste de beste geldvordering wél vereist is. Onbegrijpelijk dat dat BJZ en de Raad het belang van het kind niet deugdelijk in overweging nemen. Kennelijk denken zij alleen aan zichzelf.

Belaging door hulpverleners

Het logische causale gevolg van het gebrek aan waarheidsvinding in de jeugdzorg is dat minderjarigen en ouders belaagd worden door hulpverleners. Heel veel wangedrag van jeugdzorg professionals wordt, al te graag, met de mantel der liefde bedekt. De jeugdzorg professional maakt hier simpelweg slim gebruik van zijn eigen status en aanzien, én ook van het aanzien van de beroepsgroep. Zijn collega's of bazen hebben vaak een even groot belang om het (vermeende) wangedrag niet openbaar te maken. Dat is simpelweg niet goed voor (de naam van) de jeugdzorg branche. Bij voorbaat krijgt de jeugdzorg professional dan ook vaak het voordeel van de twijfel. Slachtoffers worden dan ook gewoonweg afgepoeierd of bedreigd met rechtszaken etc (zie hieronder). Hierbij wordt vaak geen enkel middel geschuwd. Slachtoffers worden zelfs keihard in twijfel getrokken. Rollen worden moeiteloos omgedraaid. Niet de jeugdzorg professional treft blaam, maar het slachtoffer heeft de man (of vrouw) in diskrediet gebracht. De zaak is gewoon uitgelokt etc.

Ook profiteert de jeugdzorg professional schaamteloos van het "ons kent ons" verschijnsel. "Klikken over een collega" staat gelijk aan verraad. Niet alleen verraad aan de beschuldigde persoon zelf, maar aan de gehele (beroeps)groep. Dit verschijnsel is er dan ook mede een belangrijke oorzaak van dat veel wangedrag van beschuldigten niet tijdig wordt ontdekt of op waarde geschat.

Men mist dan simpelweg een belangrijke kans om het wangedrag te stoppen. Door de jeugdzorg professional, net als elk ander mens, tijdig te corrigeren worden meerdere slachtoffers voorkomen of kan het gedrag zelfs worden gestopt nog voordat het ernstige gevolgen heeft, wat uiteindelijk ook in het voordeel van de professional zelf is! Omdat de jeugdzorg zichzelf niet corrigeert moet het strafrecht dit nu doen.

Daarnaast kunnen jeugdzorg professionals natuurlijk als geen ander de groep of de betreffende collega's bespelen, zoals de ketenpartners. Men hangt simpelweg een "lastige klant label" op de klant en veel wangedrag wordt dan, zeker voor collega's en ketenpartners, verklaarbaar en in ieder geval vergoelijkbaar. Hierbij maken jeugdzorg professionals, net als psychopaten en andere misbruikers, dankbaar gebruik van het feit dat veel mensen simpelweg genoeg nemen met een globaal verhaal. Zonder naar details door te vragen en zonder het verhaal bij de andere partij na te vragen wordt het, maar al te graag, geslikt. Het geeft immers ook voor de jeugdzorg branche, de collega's etc een plausibele (te verdedigen) verklaring, waardoor alles bij het oude blijft en er geen nare dingen gebeuren (behalve voor het slachtoffer dan, maar dat is niet de zorg van jeugdzorg!!!) Dit fenomeen staat bekend als de "struisvogelpolitiek". Wat ik niet zie (lees ontken), is er ook niet!

Slachtoffers staan in hun strijd vaak alleen. Zij moeten bewijs verzamelen en zijn emotioneel volledig uit balans, terwijl de jeugdzorg professional het gelijk meteen aan zijn kant krijgt en bovendien zich onaantastbaar voelt. Een zeer ongelijke strijd, die maar al te vaak niet wordt aangegaan of verloren. Psychologisch zal ook al het bewijs dat wordt aangedragen door het slachtoffer en zijn omgeving één voor één worden ontzenuwd. Vaak gaat de jeugdzorg professional ook in de tegenaanval. Al met al een bijna onmogelijke opgave, zeker als men bedenkt dat deze professionals hun slachtoffers vaak doelbewust uitkiezen en juist de meest kwetsbare mensen belagen. Net als stalkers zijn het in feite wolven in schaapskleren!²³

Titel XXV Sr: Bedrog

Ook bedrog is een causaal gevolg van het onrechtmatige gebrek aan waarheidsvinding door beschuldigen. Het gebrek aan waarheidsvinding in de

23 http://www.huiselijkgeweld.nl/dossiers/stalking/daders/belaging_door_hulpverleners

jeugdzorg is geïnstitutionaliseerd. Er wordt het beroep of een gewoonte gemaakt van gebrek aan waarheidsvinding en dus bedrog. Het gebrek aan waarheidsvinding levert misleiding, valse hoedanigheden. Het is een vorm van listige kunstgrepen. Beschuldigten ontlopen listig nakoming van de plicht tot waarheidsvinding. Voorts is het een vorm van samenweefsels en verdichtfels. Beschuldigten presenteren als professionals en deskundigen feiten of rechten aan kinderrechters ex artikel 149 Rv waarvan zij weten of althans weten kunnen of althans behoren te weten dat zij door het gebrek aan waarheidsvinding niet weten of althans niet weten kunnen of zij ex artikel 21 Rv de feiten volledig en naar waarheid aanvoeren. Daarbij plaatsen zij voorts de wederpartij mede middels bovengenoemde vorm van belagen in de onmogelijkheid hetgeen onrechtmatig door beschuldigten is gesteld voldoende te betwisten.

Artikel 273f Wetboek van Strafrecht

Een ander in het oog springend logisch causaal gevolg van de afwezigheid van waarheidsvinding in de jeugdzorg is dat dit tot gevolg heeft dat de uithuisplaatsingen gelijk staan aan het in artikel 273f strafbaar gestelde mensenhandel in casu van minderjarigen. Artikel 273f Sr is de langste bepaling van het Wetboek van Strafrecht. Deze wetsbepaling lijkt volledig te zijn toegesneden op het doen en laten van de jeugdzorg. Jeugdzorg in Nederland is kinderhandel. Artikel 273f Sr bepaalt dat als schuldig aan mensenhandel wordt met gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaren of geldboete van de vijfde categorie gestraft degene die de in lid 1 sub 1 tot en met 9 genoemde feiten begaat. Aan de bestanddelen in de diverse bepalingen van dit wetsartikel wordt door beschuldigten ruimschoots voldaan. Dit is het directe causale en logisch voorstelbare gevolg van het overigens willens en wetens gebrek aan waarheidsvinding.

Het gebrek aan waarheidsvinding door de ambtenaren van de kinderbescherming terwijl de sleutelbepaling tot toepassing van hun bevoegdheden waarheidsvinding verplicht stelt is "een feitelijkheid" of "fraude" of "misbruik van uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht" zoals bedoeld in artikel 273f Sr. Het feitelijke uithuisplaatsen, wat zoals hierboven gesteld in Nederland door de jeugdzorg in strijd met artikel 430 lid 3 Rv zonder betekening aan de partij tegen wie de executie zich zal richten

wordt uitgevoerd, is "vervoeren" en/of "overbrengen" en/of "opnemen" en/of "opnemen" en/of "de wisseling of overdracht van de controle over die ander". Het oogmerk van uitbuiting blijkt uit het te gelde maken van de financiële vergoeding die vanwege de overheid daarmee gepaard gaat en/of het grootschalige seksueel misbruik zoals dat uit het hieronder besproken rapport van de Commissie Samson blijkt.

Artikel 273f lid 1 sub 2 Sr lijkt volledig te zijn toegespitst op de kinderhandel in de jeugdzorg: als schuldig aan mensenhandel wordt met gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaren of geldboete van de vijfde categorie gestraft: degene die een ander werft, vervoert, overbrengt, huisvest of opneemt, met inbegrip van de wisseling of overdracht van de controle over die ander, met het oogmerk van uitbuiting van die ander, terwijl die ander de leeftijd van achttien jaren nog niet heeft bereikt.

Artikel 273f lid 1 sub 3 Sr zal ook van toepassing (kunnen) zijn omdat minderjarigen onder de gedwongen hoede van de jeugdzorg ook naar het buitenland vervoerd worden. Dat zou dan voor bijvoorbeeld vakantie zijn. Wat er waarachtig gebeurt bij en tijdens die vakanties weet niemand omdat de jeugdzorg zeer goed in staat is derden het zicht op de minderjarigen te onthouden. De Jeugdzorg stelt zich oncontroleerbaar op.

Artikel 273f lid 1 sub 6 Sr is ook van toepassing omdat er onmiskenbaar sprake is van opzettelijk voordeel trekken uit de uitbuiting van minderjarigen door de jeugdzorg. In ieder geval de bestuurders, deskundigen, professionals en gezinsvoogden die zich bewust moeten zijn van de plicht tot waarheidsvinding die artikel 2J WJZ hen oplegt, trekken opzettelijk voordeel uit het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten of opnemen van minderjarigen, met inbegrip van de wisseling of overdracht van de controle over minderjarigen.

Artikel 273f lid 1 sub 8 Sr zal ook van toepassing kunnen zijn omdat uit het Rapport van de Commissie Samson en ook uit hierna aangehaalde individuele casusposities blijkt dat minderjarigen onder de gedwongen toezicht van de jeugdzorg gemiddeld tot 400% meer kans maken op seksueel misbruik dan in de thuissituaties.

Grootschalig seksueel kindermisbruik – commissie Samson

Op 16 augustus 2010 is door de minister voor Jeugd en gezin en van Justitie de commissie Samson ingesteld onder voorzitterschap van voormalig procureur-generaal mevrouw mr. H.W. Samson-Geerlings. Op 08 oktober 2012 presenteerde de commissie haar rapport *Omringd door zorg, toch niet veilig*.²⁴ Uit het rapport blijkt dat seksueel misbruik in de jeugdzorg van alle tijden is. Over 2010 rapporteren jongeren in residentiële jeugdzorginstellingen fors meer misbruik dan kinderen in een 'gewoon gezin'. Jongeren in residentiële jeugdzorginstellingen melden ruim 2,5 keer zo vaak slachtoffer te zijn van seksueel misbruik als kinderen in pleeggezinnen. Kinderen met verstandelijke beperking lopen nog eens drie keer zoveel risico. Opvallend is volgens de commissie Samson dat pleegkinderen nauwelijks een mogelijkheid hebben om misstanden naar buiten te brengen.

Dat pleegkinderen nauwelijks een mogelijkheid hebben om misstanden naar buiten te brengen komt onder andere door het feit dat de jeugdzorg ketenpartner is van politie, justitie en rechtspraak. Kinderen en/of ouders en/of hun vertegenwoordigers die aangifte willen doen bij de politie worden veelal van het kastje naar de muur gestuurd want "de jeugdzorg zit er tussen". Het is door de verhouding tussen de jeugdzorg en politie/justitie bijzonder moeilijk aangifte te doen bij de politie van misbruik door de jeugdzorg. Voorts maakt artikel 21 van de Wet op de Jeugdzorg het extreem moeilijk voor slachtoffers om met het misbruik naar buiten te komen. Lid 1 van deze bepaling luidt als volgt:

Indien het een zorgaanbieder bekend is geworden dat een persoon die bij hem werkzaam is of dat een pleegouder zich mogelijk schuldig maakt of heeft gemaakt aan kindermishandeling, doet die zorgaanbieder hiervan onverwijld melding aan de stichting in verband met de uitoefening van de taak, bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder e.

De stichting bedoeld in artikel 10 eerste lid onder e is het AMK. Het AMK is een gespecialiseerd onderdeel van BJZ.²⁵ Het AMK doet niet aan waarheidsvinding. Dus wanneer minderjarigen binnen de organisatie van BJZ

²⁴ <http://www.commissiesamson.nl>

²⁵ Is De Zorg Gegrond, kinderonbudsman, 10 december 2013, pagina 13

mishandeld worden moet dit volgens artikel 21 WJZ gemeld worden aan een gespecialiseerd onderdeel van BJZ wat opzettelijk wederrechtelijk niet aan waarheidsvinding doet. Anders gezegd: de wet verplicht misbruik van minderjarigen in de jeugdzorg te melden bij de misbruiksmakende organisatie. Deze bepaling kan een doofpot-bepaling genoemd worden en levert het redelijke vermoeden dat de ambtelijke corruptie in de jeugdzorg middels beleid en strategie door hogere ambtenaren geleid is. Als mogelijke beleid en strategie bepalende ambtenaar in deze wordt direct gedacht aan oud secretaris-generaal van het Ministerie van Justitie dhr. mr. Joris Demmink. Op 20 januari 2014 heeft het Gerechtshof 's-Hertogenbosch bevolen tot de vervolging (in de zin van een strafrechtelijk onderzoek) van deze voormalige topambtenaar van het Ministerie van Justitie wegens verkrachting van twee Turkse jongens in de jaren '90 van de vorige eeuw.²⁶ De ambtelijke rol maakt oud secretaris generaal Joris Demmink van het Ministerie van Veiligheid en Justitie persoonlijk mede verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het Ministerie van Veiligheid en Justitie en dus de jeugdzorg of althans de Raad. De secretaris generaal is bepalend in beleid en strategie van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. De ambtelijke leiding van het Ministerie van Veiligheid en Justitie is in handen van de secretaris generaal. De secretaris generaal zorgt voor onderlinge afstemming. De secretaris generaal zorgt voor de uitvoering en uitvoerbaarheid van het ontwikkelde beleid. Ook buiten artikel 21 WJZ zal Demmink een bepalende rol in de jeugdzorg vervuld hebben. De ambtstermijn van Demmink valt samen met de laatste transit in de jeugdzorg en de schrikbarende welhaast exponentiële groei van het aantal uitgeplaatste kinderen en de grootschalige misbruik van minderjarigen in de jeugdzorg over deze periode. Op bladzijde 298 concludeert de Commissie Samson van haar rapport dat bij het onderzoek naar reacties van de overheid op seksueel misbruik in de jeugdzorg tevens de strafrechtelijke benadering gezien moet worden. Aangezien dit seksueel misbruik samenvalt met afwezigheid van nakoming van de plicht tot waarheidsvinding door beschuldigen moet onderhavige aangifte voor het Openbaar Ministerie aanleiding zijn het geheel aan gedragingen door de jeugdzorg strafrechtelijk te onderzoeken. Alle jeugdzorg dossiers moeten opnieuw beoordeeld worden.

26 ECLI:NL:GHSHE:2014:61

Grootschalig seksueel kindermisbruik – Rooms-Katholieke Kerk

Een ander rapport wat in deze aandacht verdient is het rapport van augustus 2013: 'De handelwijze van het Openbaar Ministerie bij seksueel misbruik van minderjarigen in de Rooms-Katholieke Kerk'.²⁷

In december 2011 verscheen het rapport van de commissie-Deetman over seksueel misbruik in de Rooms-Katholieke Kerk (RKK).²⁸ Het rapport leidde tot een uitgebreid debat in de Tweede Kamer. Een van de discussiepunten was het optreden van het Openbaar Ministerie (OM) in zaken van seksueel misbruik door rooms-katholieke geestelijken. Naar aanleiding daarvan heeft de vaste commissie voor Veiligheid en Justitie de minister gevraagd om de archieven van het OM te laten onderzoeken. Het onderzoek zou meer inzicht moeten geven 'in de wijze waarop het OM in het verleden is omgegaan met misbruikzaken binnen de Rooms Katholieke kerk.' Dit rapport over de handelwijze van het Openbaar Ministerie bij seksueel misbruik van minderjarigen in de Rooms-Katholieke Kerk is in deze relevant omdat uit dit rapport blijkt (blijken kan) dat er samenhang bestaat tussen het seksueel misbruik van minderjarigen in de Rooms-Katholieke Kerk en het seksueel misbruik van minderjarigen in de jeugdzorg. Uit bijlage 3 op bladzijde 114-116 van Het Eindrapport van de Commissie Archiefonderzoek Handelen Openbaar Ministerie Bij Seksueel Misbruik Rooms-Katholieke Kerk blijkt immers onloochenbaar dat een groot aantal van de door het OM behandelde zaken van seksueel misbruik van minderjarigen paters, broeders, fraters en kapelannen betreft die tevens tewerkgesteld waren in de jeugdzorg. Dit eindrapport gaat dus niet alleen over seksueel misbruik van minderjarigen in de Rooms-Katholieke Kerk, het gaat óók over seksueel misbruik van minderjarigen in de jeugdzorg. Uit het Eindrapport van de Commissie Archiefonderzoek Handelen Openbaar Ministerie Bij Seksueel Misbruik Rooms-Katholieke Kerk blijkt het Openbaar Ministerie in het verleden zaken geseponeerd heeft terwijl de verdachte misbruik erkende en dit misbruik omvangrijk was. Hieronder enkele opvallende citaten uit het rapport in dit verband:

27 <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/rapporten/2013/09/11/eindrapport-de-handelwijze-van-het-openbaar-ministerie-bij-seksueel-misbruik-van-minderjarigen-in-de-rooms-katholieke-kerk.html>

28 <http://www.onderzoekrkk.nl>

De zaak van pater L. is een tamelijk omvangrijke zaak, vanwege de frequentie van de seksuele handelingen en de periode waarover deze zich uitstrekten (ongeveer vijftien jaren). De verdachte heeft de feiten grotendeels bekend. Het valt op dat de officier van justitie, in zijn bevel tot inverzekeringstelling en in de vordering tot inbewaringstelling en gerechtelijk vooronderzoek, geen rekening hield met feiten die in de jaren zeventig zouden zijn gepleegd. Toch was er wel degelijk aanleiding om ook die feiten mee te wegen, want er waren getuigenverklaringen en de verdachte had bekend.

En

Dat in deze zaak voorwaardelijk is geseponeerd wekt verbazing. De feiten waren ernstig en strekten zich over langere tijd uit. De officier van justitie baseerde zich bij zijn beslissing louter op het rapport van de reclassering en op het psychiatrisch rapport. De verdachte werd door de psychiater in vrij sterke mate ontoerekeningsvatbaar geacht. Maar daartegenover stonden de ernst en de omvang van de feiten. Dat de officier van justitie de feiten kennelijk niet ernstig genoeg achtte valt niet goed te begrijpen. De zaak had in de gemeenschap van Brunssum grote beroering gewekt.

En

Het OM zelf heeft zich inmiddels over de afloop van deze zaak uitgelaten. Het College van procureurs-generaal heeft in 2010 bij monde van de toenmalige voorzitter mr. H. Brouwer in een persbericht laten weten dat het voorwaardelijk sepot in deze zaak geen juiste beslissing lijkt te zijn geweest.

Het eerdere sepot van OM is later als onjuist bestempeld door het College van procureurs-generaal. Het OM moet zich revancheren en onderhavige omvangrijke aangifte aangrijpen diepgaand strafrechtelijk onderzoek in te stellen naar de misstanden in de jeugdzorg.

Opzet

Dat beschuldigten hun wederrechtelijke gebrek aan waarheidsvinding gewild hebben in de zin van puur opzet of in de zin van voorwaardelijke opzet blijkt eenvoudig uit het feit dat deze professionals en deskundigen terwijl daarover door de jaren heen uitgebreid geklaagd is door ouders en gerapporteerd door de

Nationale ombudsman volharden in hun stelling dat zij niet aan waarheidsvinding doen en dat dit niet van hen verwacht worden kan of dat zij dit niet kunnen. Er gaat met enige regelmaat dingen mis in de jeugdzorg. Ook de schending van artikel 430 lid 3 Rv wijst op opzet.

Terrorisme gerelateerde aspecten

De wijze waarop ambtenaren van de publieke en semi-publieke overheid invulling geven aan de ambtelijke bediening in de jeugdzorg imponeert als de lust naar onrechtmatige maatschappelijke verandering. Geconstateerd kan worden dat het systeem van de jeugdzorg geen schoonheidsprijs verdient, dat heeft beschuldigen er echter niet van weerhouden misbruik te maken van dit systeem en zich te verlustigen aan de aangeboden perverse prikkels terwijl zij voorts tegelijkertijd niet aan waarheidsvinding doen. Formeel is de definitie van terrorisme:

het uit ideologische motieven dreigen met, voorbereiden of plegen van op mensen gericht ernstig geweld, dan wel daden gericht op het aanrichten van maatschappij-ontwrichtende zaakschade, met als doel maatschappelijke veranderingen te bewerkstelligen, de bevolking ernstige vrees aan te jagen of politieke besluitvorming te beïnvloeden.

Afhankelijk van het perspectief en/of de verhoudingen kan en mag geoordeeld worden dat de wijze waarop beschuldigen justitiële middelen in het civiele kader inzetten een vorm is van ernstig op mensen gericht geweld. De daden van de jeugdzorg richten onmiskenbaar schade aan en ook maatschappij-ontwrichtende schade want de jeugd is een zaak van openbare orde en bovendien dé toekomst. Wanneer met de jeugd wordt geknoeid wordt er met de toekomst van de openbare orde geknoeid. De maatschappelijke verandering is dat burgers een agressieve semi-publieke overheid hebben te gedogen die justitieel in het civielrechtelijke kader naar believen kinderen voor de duur van de minderjarigheid kan plaatsen onder de hoede van derden voor geld en/of ander misbruik. Dat de bevolking ernstige vrees wordt aangejaagd door de jeugdzorg staat buiten kijf. Het OM moet eens een kijkje nemen in de dikke dossiers waarbij ouders panisch van angst voor de jeugdzorg tiran niet meer weten waar ze het zoeken moeten. Wie met jeugdzorg te maken krijgt belandt onmiddellijk

in een kafkaesque nachtmerrie waar kennelijk alleen middels de in deze verlangde strafvervolgning uitgekomen worden kan. Ook word de politieke besluitvorming beïnvloed door de jeugdzorg. Door lobby van de branche organisatie Jeugdzorg Nederland en mede middels valse voorlichting. In dit verband is het interessant de verhouding te onderzoeken tussen Sarah Schulman van InWithFor²⁹ en BJZ. InWithFor is een buitenlandse organisatie die de Bureaus Jeugdzorg in Nederland adviseert en ondersteunt. Sarah Schulman legt uit dat haar organisatie samenwerkt met grote overheden om maatschappelijke verandering te bewerkstelligen. Zij noemt dat 'radical redesign'.³⁰ Sociale problemen lost zij 'backward' op.³¹ In Australië werkt zij aan het verminderen van het aantal mensen wat in het 'child protection system' komt en het vermeerderen van het aantal mensen 'that are striving'. De manier waarop zij dat doen is 'by blending polici and design'. Hiernaast vindt u een foto van Sara Schulman waarin zij een bezoek brengt aan BJZ Amsterdam. Op deze foto ziet u Sara Schulman in een kort bloemetjes rokje op een transparante stoel zitten in het kantoor van BJZ. Een setting die tamelijk sexy imponeert en aansluit bij de perverse prikkels in het systeem van jeugdzorg. Noemt dit om sfeer en 'umfeld' te schetsen van de criminele organisatie van beschuldigen. Het geheel aan bedrijfspresentaties van BJZ maakt een hoerige indruk. Met glozzy magazines en gelikte propaganda presenteert de organisatie zichzelf aan het publiek. (Bordeel) rood is een bedrijfskleur van BJZ Amsterdam. Het geheel onderzoekend valt op dat BJZ in de uitingen sterk op seksualiteit gericht is. Op de markt van Het Voor De Jeugd Festival van 07 oktober 2013 was de stand van de De Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming (NVSH) de eerste stand op de

29 <http://www.inwithfor.org/>

30 <http://www.kennisland.nl/filter/nieuws/visiting-scolar-sarah-shulman> & <http://vimeo.com/21679926>

31 <http://vimeo.com/13543367>

markt. De betrokkenheid van InWithFor en de 'radical redesign' wekt de associatie dat beschuldigen de misdrijven internationaal afstemmen met gelijk gestemden in dezelfde branche.

Kleinschalige genocide

Hoewel niet bedoeld als onderdeel van onderhavige aangifte wordt het hier genoemd: bekering van kinderen onder de gedwongen hoede van BJZ. Het voorbeeld wat ik geef speelt zich af in Biddinghuizen waar een meisje uit een Iraaks gezin ook zonder waarheidsvinding uit huis geplaatst is en onder de gedwongen hoede van het Leger des Heils van haar eigen geloof is bekeerd tot een vorm van christendom (**productie A**). Dat imponeert als '*kinderen van de groep onder dwang overbrengen naar een andere groep*' zoals bedoeld in artikel 3 lid 1 sub e Wet Internationale Misdrijven. Hoe dan ook is het bijzonder vreemd dat betrokken minderjarige onder de hoede van de jeugdzorg niet bevestigd is in de eigen cultuur. Minderjarigen lopen op die wijze het risico onworteld te raken. Pedagogische meerwaarde valt hierin niet te ontdekken.

Belang aangever

Het persoonlijke en ondernemers belang van aangever bij onderhavige aangifte is dat hij heeft moeten ervaren dat medewerkers van BJZ en Raad afspraken niet zijn nagekomen die hij namens cliënten met hen gemaakt heeft. Ook is aangever inmiddels twee keer in kort geding gedagvaard door BJZ Rotterdam waarin hij gedwongen werd te zwijgen over ernstige misstanden in de jeugdzorg. Aangever is met loketjeugd.nl en loketbjz.nl aanbieder op dezelfde markt als beschuldigen. Beschuldigen zetten alles in het werk om aangever buiten mededinging te plaatsen en zijn cliënten te belagen en betrokken minderjarige te gijzelen en misbruiken. Bijgevoegd als **productie B1** en **B2** ontvangt u de volledige dossiers van de zaken die BJZ tegen mij gevoerd heeft om te voorkomen dat ik ruchtbaar geef aan de waarheid van de feiten. Het blijkt voor mij als eenvoudig burger en ondernemer in dezelfde branche als beschuldigen in door BJZ aangespannen kort gedingen onmogelijk het bedrog van BJZ aan het licht te brengen.

Urgentie geboden

Nu met de transit van de jeugdzorg naar de gemeenten is urgentie geboden. Gemeenten kopen dwang- en drangmiddelen in bij een partij die niet aan waarheidsvinding doet en functioneel niet het belang van de minderjarige als eerste overweging heeft. Ik overhandig u als **productie C** het verslag met documenten van het gesprek wat ik 11 december 2012 met de politie gehad heb over Erik Gerritsen van BJAA. Daarin wijs ik de politie op de kwade trouw van de jeugdzorg. Praktijk is dat de politie uit de buurten verdwijnt en dat de gemeente voor wat betreft dwang- en drangtaken samenwerkt met de jeugdzorg in plaats van met de politie. Bureau Jeugdzorg Agglomeratie Amsterdam heeft al met de wethouders jeugdzorg van de zestien gemeenten van de Stadsregio Amsterdam overeenstemming bereikt over de samenwerking met ingang van 1 januari 2015 voor de duur van twee jaar. De samenwerking betreft alle drang- en dwangtaken van Bureau Jeugdzorg. Hiermee is de continuïteit van de handel in kwetsbare kinderen door de jeugdzorg in 2015 en 2016 gewaarborgd. Op kosten van de belastingbetaler. Als **productie D** vindt u de digitale nieuwsbrief van BJAA hierover bijgevoegd. Als **productie E** vindt u bijgevoegd een interview met Erik Gerritsen, bestuursvoorzitter BJAA, waarin hij stelt:

ik heb een fascinatie voor ongetemde problemen

Jeugdzorg is een ongetemd probleem. Erik Gerritsen is daarvan de bestuurder. Gerritsen is gepromoveerd met het proefschrift: De slimme gemeente nader beschouwd: hoe de lokale overheid kan bijdragen aan het oplossen van ongetemde problemen.³² In dit proefschrift meent Erik Gerritsen een antwoord te geven op de vraag hoe de lokale overheid een bijdrage kan leveren aan het oplossen van ongetemde maatschappelijke problemen. Gerritsen heeft vanuit zijn ervaring als gemeentesecretaris van Amsterdam een praktijktheorie van de 'slimme gemeente' ontwikkeld. Vanuit strafrechtelijk perspectief gezien is er niks slim aan een gemeente die dwang- en drangmiddelen inkoopt bij een organisatie die niet aan waarheidsvinding doet, dat is vragen om ontembare problemen. De fascinatie van Erik Gerritsen is misschien meer een fetisch dan een gezonden verwondering over het fenomeen ongetemde problemen. Pyromanen hebben ook fascinaties voor ongetemde problemen. Erik Gerritsen is een bestuurlijke pyromaan die met zijn slimme bestuur minderjarigen en gezinnen in ontembare problemen brengt om

³² <http://dare.uva.nl/record/398179>

daarvan te profiteren. Erik Gerritsen laat zich graag fotograferen. Hij staat graag in de aandacht. Ondanks zijn titel en bestuursfunctie in de jeugdzorg lijkt hij in het achterhoofd het "*reflectiestemmetje*" te missen wat zegt dat jeugdzorg zonder waarheidsvinding gelijk staat aan bedrog en kinderhandel

Er wordt veel tijd en energie gestoken in het verkopen van de jeugdzorg terwijl voorts niemand ingaat op de afwezigheid van waarheidsvinding en het hoge kindermisbruik in de jeugdzorg, en de strafrechtelijke gevolgen daarvan voor Erik Gerritsen persoonlijk. Deze gang van zaken moet gestuit worden. Met het budget wat de gemeentes hebben voor de jeugdzorg, kan veel meer zorg en aandacht voor de jeugd geleverd worden door politie en GGD. De dwang en drangmiddelen die de jeugdzorg gaat uitvoeren in gemeenten moet ingekocht worden bij de politie. BJAA en al die andere leden van Jeugdzorg Nederland moeten allemaal onmiddellijk van de markt gehaald worden omdat zij een criminele organisatie zijn wat willens en wetens het misdrijf kinderhandel pleegt en daarvan profiteren wil. In het interview met Erik Gerritsen staat ook dat BJAA vijf jaar terug in grote problemen verkeerde. Faillissement dreigde, de organisatie stond onder verscherpt toezicht omdat het de veiligheid van kinderen niet garanderen kon. Ook toen deed BJAA niet aan waarheidsvinding. Dat is een structurele onrechtmatigheid in de ambtelijke bediening van de medewerkers van BJAA terwijl zij uit hoofde van de functie beter moeten en kunnen weten.

Jeugdzorgmedewerkers hielden 2 januari 2014 in de Grote Kerk te Den Haag een manifestatie in verband met de nieuwe jeugdwet. Zij voelden zich niet gehoord. Heb mij begeven onder de demonstranten en interviews gehouden over het werk in de jeugdzorg. Wat onmiddellijk opviel is dat geen van de medewerkers in de jeugdzorg kan vertellen wat de inhoud en betekenis is van artikel 2J WJZ terwijl dit de sleutelbepaling van de bevoegdheden is en zij deze wetsbepaling moeten kunnen dromen. Sprak onlangs ook met de politie in de buurt over het feit dat er bezuinigd wordt op politie en dat politie uit de buurt verdwijnt en jeugdzorgmedewerkers van de semipublieke overheid daarvoor in de plaats komen. De politie vindt dat niet leuk. Semi-publieke overheid die bepalend is in de buurt imponeert als een 'corporate oligarchy'. De kiezer heeft geen invloed op de benoeming van de bestuurders. Dit beeld lokaal valt samen met de vestiging van een 'corporate oligarchy' internationaal en daarbij komend groot

onrechtmatig geweld. In de producties **B1** & **B2** wordt daarop ingegaan.³³ In beide gevallen speelt dhr. mr. Joris Demmink middels het ambt als (oud SG van het Ministerie van Veiligheid en Justitie en de politieke vereniging de VVD) een bepalende sleutelrol. Dat de jeugdzorgmedewerkers met dwang en drangmiddelen in de buurten van Amsterdam komen en de politie daaruit verdwijnt is bewijs van onrechtmatige systeemverandering want de basistaken van politie mogen staatsrechtelijk (grondwettelijk) niet in handen komen van particulieren. Daar en boven doen deze particulieren in strijd met de wet niet aan waarheidsvinding dus daarmee is extra systeemverandering gegeven. Jeugdzorg is ook een vorm van terrorisme. Wanneer daartegen geen maatregelen genomen worden is dat een grove beschadiging van de veiligheid van kinderen in het algemeen en die in Amsterdam in het bijzonder. Niet alleen dat, ook de kans op conflictueuze tweedelingen en dergelijken worden groter. Ouders zullen de terreur van de jeugdzorg niet nog lang accepteren. Zeker nu de jeugdzorg letterlijk op de huid van de kinderen komt. Niet zelden worden ouders emotioneel in rechtbanken wanneer de jeugdzorgmedewerkers hen het bloed onder de nagels vandaan halen. Altijd weer verschuilt jeugdzorg zich achter het argument dat de rechter beslist en nooit gaat het in op het gebrek aan waarheidsvinding en de kennelijk opzet tot bedrog van kinderrechters door de jeugdzorg, juist om minderjarigen voor geld onder de hoede van derden te plaatsen. Een vorm van onrechtmatige werkverschaffing waaraan middels het strafrecht onmiddellijk een eind gemaakt worden moet.

Tot slot

BJZ is opwerkfabriek voor UHP's en OTS'en. Al in de jaren '40-'50 van vorige eeuw zijn pleegkinderen misbruikt als goedkope arbeidskrachten (**productie F**). Uit het rapport van de Commissie Samson van 08 oktober 2012 wat het seksueel misbruik van door de overheid uit huis geplaatste kinderen van 1945 tot heden onderzoekt, blijkt dat schrikbarend hoge aantallen minderjarigen standaard seksueel misbruikt worden in de jeugdzorg. Dit misbruik valt samen met het misbruik in de katholieke kerk. Daarnaast doen jeugdzorgmedewerkers in strijd met de WJZ niet aan waarheidsvinding. Het systeem van de jeugdzorg in Nederland wat op zichzelf niet bijzonder goed doordacht is mag niet op schandalige wijze misbruikt worden zoals beschuldigen dat doen.

Kinderbeschermers zowel bij BJZ, het AMK, de Raad die zichzelf waarachtig als

33 **B1**: blz 38-36; blz 199-206; blz 291-299. **B2**: blz 265-274

professional en deskundig zien moeten voorbij gaan aan de perverse prikkels in het systeem van jeugdzorg en pleiten voor exclusieve bevoegdheden voor het OM om maatregelen als OTS en UHP te verzoeken bij de kinderrechter. Het OM is hiertoe reeds bevoegd op grond van artikelen 1:254 lid 4 en 1:261 lid 1 BW dus niet valt te begrijpen dat naast het OM een civiele overheid aanwezig moet zijn die middels afwezigheid van waarheidsvinding interventies verzorgt die in het systeem van het recht aan het OM toebedeeld moeten worden. Nu met de tweede stelselherziening in de jeugdzorg in tien jaar en de inkoop van jeugdzorg door gemeenten, moet de kans gegrepen worden van waarheidsvinding een systeemeigen service voor de jeugd te maken. Het belang van de minderjarige is de eerste overweging bij jeugdzorg. Jeugdzorg is van openbare orde en moet primair een taak van politie en justitie te zijn. Onmiddellijk voordeel is dat de gehele discussie over waarheidsvinding ingevuld is. Politie en justitie zijn gepakt en gemazzeld in de klassieke waarheidsvinding. De politie heeft opsporings-, vervolgings- en openbare orde taken. Het is getraind in en gewapend tegen de complexe problemen die jeugdzorgmedewerkers tegenkomen in de praktijk. De regiefunctie van de buurt politie kan eraan bijdragen dat probleemgezinnen prominent in het zicht blijven van collega's. Daarbij moet de verwijsindex en het geheel van melden van kindermishandeling overgedragen worden aan de politie. Voor de teams jeugdzaken van de politie in grote steden een uitkomst. Dan zit er geen tweede partij tussen hen en de jeugd in de straat en kan deze partij ook niet door gebrek aan waarheidsvinding de verhouding tussen jeugd en gezag verstoren. In grote steden verdwijnt de politie door bezuinigingen uit de straat en komen duurdere jeugdzorgmedewerkers daarvoor in de plaats. Logischer is het om de kosten van deze jeugdzorgmedewerkers te besteden aan extra mankracht bij de politie om de meldingen van kindermishandeling op waarheid te onderzoeken en daarbij passende trajecten uit te zetten. Dat kan zijn van betrekken van GGD/JGGZ tot en met inroepen van het OM afhankelijk van de problematiek, ook kan in voorkomende gevallen gedacht worden aan extra aandacht van de buurtregie van politie of het ouderwetse buurtwerk. Nu is de verwijsindex op verwijsindex.nl een database vol gegevens gerelateerd aan minderjarigen waarvan geen bij de jeugdzorg betrokken professionals of deskundigen deze gegevens op waarheid toetsen. Onpopulair gezegd levert de afwezigheid van waarheidsvinding dat de verwijsindex een database vol onbewezen flauwekul is waarvan de minderjarigen de zuren vruchten plukken. De verwijsindex lijkt nu op een middel voor

pedofiele kinderbeschermers om minderjarigen te 'matchen' en wederrechtelijk onder de hoede te plaatsen van de eigen criminele organisatie.

Conclusie

Het is in strijd met de Wet op de Jeugdzorg, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt en internationale kinderrechten verdragen om als kinderbeschermers niet aan waarheidsvinding te doen. Exact moet geweten worden wat de feitelijke oorzaak is van daadwerkelijke bedreigingen voor minderjarigen van de noodzakelijke condities voor een gezonde en veilige ontwikkeling naar volwassenheid, voordat beschuldigen kan of mag interveniëren of maatregelen als OTS of UHP bij een kinderrechter kan of mag verzoeken en/of deze maatregelen ten uitvoer kan of mag leggen. Feiten moeten concreet en geobjectiveerd zijn. Complexiteit van het werk, dilemma's en dergelijken kunnen geen beletsel zijn tot het doen van waarheidsvinding. Voor de politie die wel aan waarheidsvinding doet is het werk niet minder complex en zijn dilemma's niet minder aanwezig. Door niet aan waarheidsvinding te doen kunnen beschuldigen niet weten of hun interventies of maatregelen noodzakelijk zijn. Het gevolg hiervan is dat minderjarigen onrechtmatig uit huis geplaatst worden. Één en ander gebeurt grootschalig en met opzet want beschuldigen houden zich niet aan de eisen die het recht aan hun werk stelt. Voorts zijn zij tijdig én veelvuldig op de gebreken gewezen zonder dat er verbetering is opgetreden. Het geheel levert een waslijst aan strafbare feiten waarvan de overtreding van de verbodsbepaling 273f Sr het meest in het oog springt (art 55 Sr). Uit het voorgaande komen voldoende feiten en omstandigheden naar voren, waaruit een redelijk vermoeden voortvloeit dat beschuldigen zich schuldig hebben gemaakt en nog maken aan de door aangever gestelde strafbare feiten.

DAAROM verzoek ik het OM bij deze onmiddellijk de vervolging (in ieder geval in de zin van een strafrechtelijk onderzoek) in te stellen jegens beschuldigen wegens (bedrijfsmatige) kinderhandel (art 273f Sr), deelname aan een criminele organisatie (140 Sr) en/of de overige misdrijven die uit de feiten en omstandigheden blijken.

Hoogachtend,

Mr. de Kreek